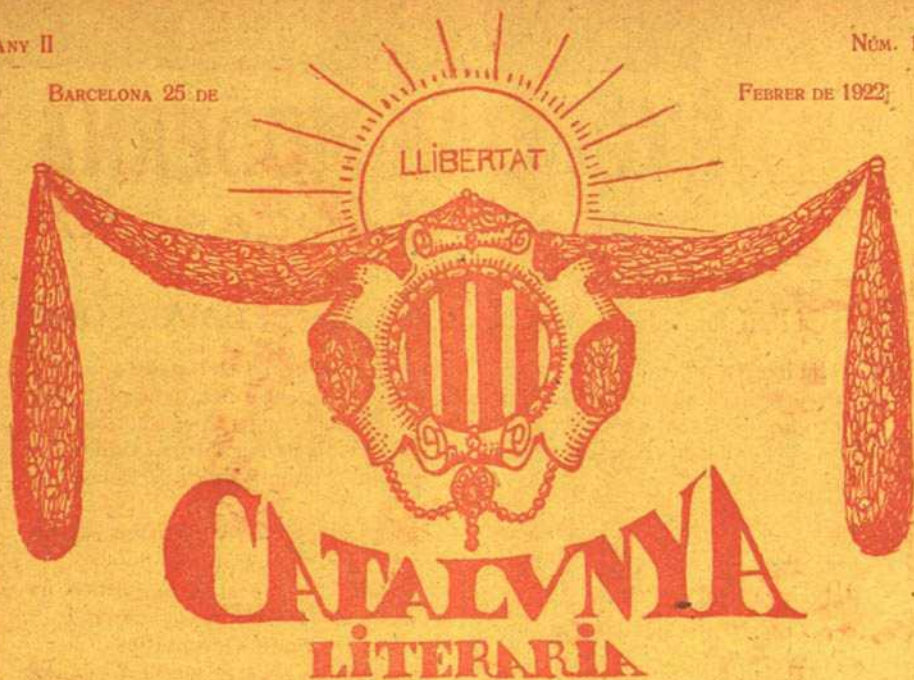

ANY II

Núm. 16

BARCELONA 25 DE

FEBRER DE 1922

Director Literari: ANTONI OLLÉ I BERTRÀN

Redacció i Administració: COTONERS, 6 ent.º

Ramón Torres Rosell

Preu: 25 cèntims

LA ORTOPÈDIA MODERNA

DE BARTOMEU CARCASONA

TALLERS I DESPATX ÚNIC:

ESCLUDILLERS BLANCS, 8 (Darrera Plaça Relat) BARCELONA

telèfon 5328 A

Especialitat en la construcció de la
Cotilla Ortopèdica Moderna per a corre-
gir i curar les Escoliosis i Desvia-
cions de l'espinada en tots sos graus,

Braguer articular regulador
model especial de la casa, per a la
retenció absoluta de la hèrnia

Faixes ventrals de totes classes
per reduir el volum del ventre

Faixa-cotilla, etc., etc.

Aparells Ortopèdics

i expressos per a cada infirmitat, per-
feccionats i lleugers per a curar o co-
rregir els peus, Varus, Equino o
punta, Genus, Valgum interior o
exterior

Aparells especials per a paràlisis infantils
Coxàlgias

Cames, braços artificials. Benes de
goma per els recent operats

Tirants Omoplàtics
per a evitar el carregament d'espatlles

MÉS DE 50 ANYS DE PRÀCTICA SÓN LA MELLOR GARANTIA

USÉU L'ACREDITAT LLAPICER

es

GF

PRÀCTIC

i

ELEGANT

N'hi ha també
de llargs amb
subjectador i curts amb anella

Amb cada llapicer s'entreguen al públic
24 minas de recanvi o sigui 80 centímetres
de mina tota aprofitable. Conté goma per a borrar

DE VENDA EN TOTES LES PAPERERIES

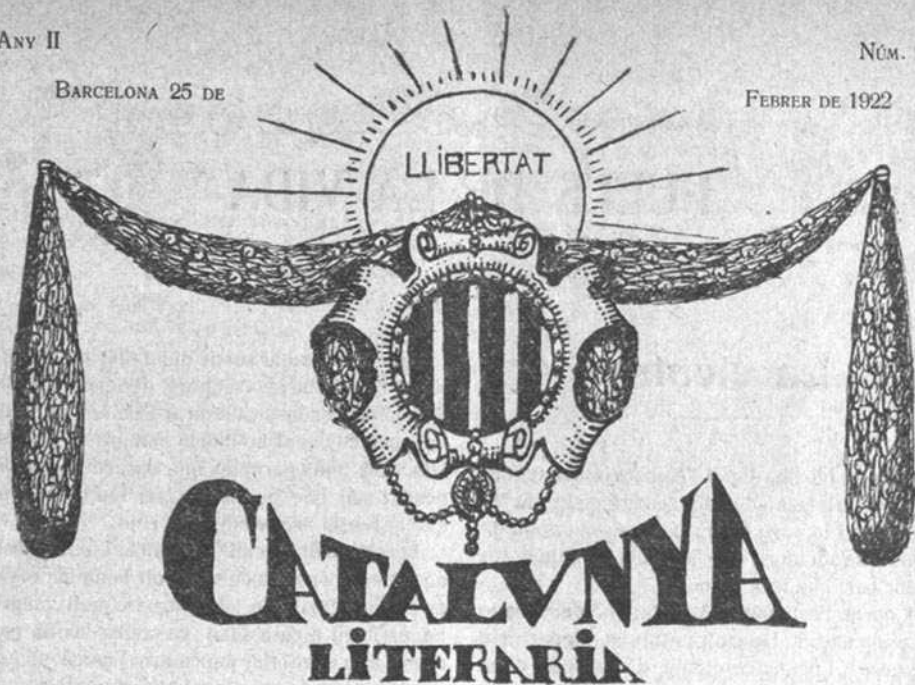
ES PUBLICA ELS DIES 10 i 25 DE CADA MES

ANY II

Núm. 16

BARCELONA 25 DE

FEBRER DE 1922

Director Literari: ANTONI OLLÉ i BERTRÁN

Redacció i Administració: COTONERS, 6 ent.º

Ramón Torres Rosell

La cicatriu

—Bona nit tia, digué l'Agneta entrant alegrement al menjador del senzill pisot ont vivien ella i la seva tia Francisca, una dona de uns vint anys que ja tenia el cabell tot blanc com una tofa de neu.

Com se l'estimava l'Agneta, en bona fe que 'n tenia motiu. De molt petita va quedar orfe de pares, i la seva volguda tia, aquella dona que sols contemplant el seu rostre venerable ja's comprenia la grandesa de la seva ànima va portar-la a viure amb ella vídua i seuse fills pensant que al ensemple que feia una bona obra, trobaria'l costat d'aquella criatura, la dolça companyia d'una filla, proporcionada per la casualitat, ja que na havia tingut el goig de que ho fos per naturalesa.

Per xò cada vespre al retornar del treball, corria a besar el rostre d'aquella bona senyora, amb el mateix afecte que's té per una mare, empro aquella nit venia tan contenta l'Agneta, que al petonejar-la, va abraçar-la tan fort, que fins les ulleres que la senyora Francisca no desamparava mai, vareu caure als seus peus, amb gran esverament d'ella pensant que potser s'haurien trencat aquells vidres que des de que les tenia no s'havien romput.

—Que fas boja, ja me las hauràs trencat!

—No dona no, miri, veu? són senceres, prò sí aquestes ulleres encare'm serviràn per mi quan sigui vella.

—Prò què tens avni, ai mare, com se coneix que som dissabte.

Aquest cop sí que no encertava en lo que deia, no era pas perque fos dissabte per lo que venia contenta, és a dir contenta, ho estava... i no ho estava. Quasi que no sabia com pendres-ho.

Aquell vespre al sortir del taller de modistes ont treballava, en Joan, dependent de la Secció de vendes, va aturar-la dient que volia parlar-li, fent-ho d'una manera nova per ella, amb unes paraules que encare no havia pensat mai que poguessin ser tan dolces, ni que la fessin esdevindre tan roja.

Aquell xicot decidit, xerraire, i entès amb aquestes coses, va deixar molt bona impressió en el cor senzill de l'Agneta, i aquell vespre en arribant a casa seva, va contr-ho fil per randa a la seva tia, doncs era l'única amiga que tenia, i a la que confiava sens temença els seus més petits secrets, segura de que ella era la qui més acertadament podia aconsellar-la.

—Filla meva. Jo no conec ni sé qui és aquest jove de que'm parles, prò posant pel cas de que sigui una bona persona. penso que sabent que tens qui vetlla per tu, si porta bon intent, vindrà a trobar-me per saber si jo puc donar el meu consentiment per semblant cosa. Jo per la meva part si tu'l volguessis, mestres fos treballador i honrat res em faria, prò pensa be abans de decidir-te a pendre una resolució, que del que tú fassis, pot venir-ne la sort o la desgràcia.

La casa ont l'Agneta treballava, era un dels més importants magatzems de robes i capells de senyora, qu'ella junt amb altres noies confeccionaven en els soterranis del magatzem, i per aquella feina cobrava una modesta setmanada, de la que encare que fos migrada, s'en sentia molt orgullosa, puig era guanyada amb un treball honrat.

Treballava en la botiga de la casa, un dependent de rostre franc i simpàtic, anomenat Josep; emprò les noies del taller com a motiu de riota, l'hí deien Jep, burlant-se al mateix temps del seu caràcter retret i de la seva tímidesa.

Ell no'n feia cas del desvergonyiment d'aquelles mossetes, sols n'hi havia una entre elles que mereixés les seves simpaties, i aquesta era l'Agneta. Si alguna vegada la seva vista trobava per casualitat la d'ella, baixava'ls ulls i esdevenia roig com una magrana.

Aquell vespre al veure-la parlar amb en Joan, el seu cor va sofrir una forta sotragada, i fou quan va comprendre clarament, que aquell respecte que sentia per ella, havia pres ara un altre nom al ser atormentat pels gelos, i que'l seu esperit timit de mena com ell, al temer que un altre pogués prendre-li la voluntat d'aquella noia qu'ell tant freturava, es revelava amb fermesa fent-li veure clarament qu'essent com era, no arribaria mai assolir l'afecte de l'Agneta.

Al dilluns al presentar-se al treball, en Josep havia sofert un canviament que no va passar desapercebut per ningú. Estava disposat a jugar-se'l tot per tot, i el mitgdia a l'hora d'anar a dinar, va esperar-se a la porta disposat a emprendre l'Agneta. Però les noies anaven sortint totes, i ella, no sortia. Al fi decidint-se va deturar la primera que passava prop d'ell.

- Dispensi, què no surt encare l'Agneta?
- No ha vingut a treballar avui.
- Està bé, moltes mercès.

Quina pega la seva, aquell dia qu'estava decidit per primera vegada a fer una gosadía, l'hi sortia malament, i allò va torcer la seva voluntat, tornant a l'acostumada timidesa.

Un dia vegent que l'Agneta no compareixia al treball, va decidir-se anar a casa d'ella i atansant-se a la portera de l'escala va preguntar-li:

—Dispensi, em sabria dir si és qu'està malalta la noia del tercer pis, perquè ja fa alguns dies que no ve al taller i estem amb ànsia:

—Que no saben la desgràcia?

—La desgràcia? Què deia aquella dona? Al sentir-ho en Josep va semblar-li que perdía'l món de vista.

—Pobre noia, veurà que l'altre dia al vespre al anar per encendre un llum d'esperit de vi, va inflamar-se-li cremant-se la cara i les mans,

En Josep, encantat, no sabia que respondre, sois va atinar a dir alguns mots. Què's posi bona aviat, i que no sigui res. Després d'haver dit això donà mitja volta allunyant-se d'allí com si caminés d'esma.

Des d'allavors, no va faltar ni un sol dia a la porteria d'aquella casa, per saber com se trobava l'Agneta.

Al fi estava bona del tot, sols que per record d'aquella tràgica desgràcia, havia quedat marcat el rostre de l'Agneta, amb una cicatriu terrible que desfeia completament la seva encantadora bellesa d'abans.

Contenta va retornà'l treball, desitjant poguer abraçar a les seves companyes i recompensar l'interès d'en Joan, puig la portera l'hi havia dit que un jove s'interessava per ella, i tot seguit va creure que aquell jove que havia anat preguntant cada dia pel seu estat, era en Joan, que obrava aixís portat per l'afecte que per ella sentia.

Quina tristesa al arribar al taller, les seves amigues l'hi parlaven, però notava en elles un accent de llàstima, una manera de parlar-li que no era la mateixa d'abans. Totes la miraven de quia d'ull i parlaven baix com si temessin qu'ella les sentís, aquella llàstima que que l'hi demostraven, l'hi sabia més greu que la senyal que portava marcada a la cara. En Joan, apenes va dir-li cap paraula.

Sols una persona se la mirava amb ulls amorosos, sofrint molt més encare que no ella mateixa, de veure l'estat en qu'estava.

Al sortir per anarsen a casa seva, va passar-li pel costat en Joan. Tantsols l'hi digué «bona nit» i va allunyar-se.

Allò ja era massa per la pobre Agneta, i no podent-se aguantar per més temps, va sentir que les llàgrimes l'hi omplien els ulls, i que les cames l'hi flaquejaven, i hauria caigut a terra tan llarga com era, si unes mans caritatives no l'haguessin agafat pel cos i una veu que no l'hi era del tot desconeguda, l'hi digué amorosament:

—Què no's troba bé Agneta?

—Mercès Josep, no és res, un rodament de cap. I ja anava a allunyar-se però la mà d'en Josep no va deixar-li la seva. Ella, per primera vegada, va mirar-sel amb atenció, i al trobar-se amb els ulls d'ell, va topar amb

una mirada tan plena d'afecte i de voluntat, que aquest cop fou ella qui va baixar primer els ulls.

—No sé si l'han enterat de que cada dia, un jove passava per l'escala de casa seva a saber l'estat en què's trobava, aquest jove vostè mai hauria pogut pensar que fos jo doncs he sigut sempre als seus ulls un ser tan insignificant que mai havia parat esment en que jo sols desitjava trobar-me amb la seva mirada, i que una paraula de vostè dirigida a mi que valc tan poc per mereixer la mercè de sentir-la a parlar, feia que m'extremis i que'l meu rostre esdevingués roig com una rosella.

—No m'hi havia fixat mai, prò, què vol dir?

—I m'ho pregunta, què's creu que jo soc capàs de fer com han fet els altres, i que m'apartaré de vostè? no, això fóra no tenir cor, això fóra no estimar-la, perdonim, no sé si l'ofenc al parlar-li com l'hi par-lo, prò creguí que si ho faig no és per llàstima, sino perque la vull de cor. Vol ser la meua esposa Agneta?

Qu'era extrany tot allò, aquell xicot tan tímid que quasi mai havia parat esment amb ell, ara l'hi parlava d'una manera, que mai hauria pensat que d'ell en poguessin sortir tan agradoses paraules.

—No cregui que jo taqui els meus llavis amb la embusteria al parlar-li com ho faig, pensi que obro decidit a fer lo que l'hi proposo, pensi qu'encar que'l seu rostre hagi sofert aquesta crudel transfiguració, vostè no ha canviat, és tan bona com abans, la seva ànima és la mateixa.

Varen seguir parlant, i quasi no's varen donar compte de res, que ja's trobaven prop de casa d'ella. Les dugues mans van encaixar-se i romangueren una bona estona fortament apretades, després es separaren. Ella va pujar escales amunt més confortada i més decidida. Ell va marxar girant-se repetides vegades i al fi, portant-se la mà als llavis, va besar-la amorosament, semblant-li qu'encara sentia'l perfum de la mà tan xiqueta d'ella.

Es al matí d'un diumenge, el sol cau amb tota la seva força i un raig atrevit es fica a través de la finestra d'una caseta blanca, tan blanca com les flors de tarongina, i alegre,

tan alegre com les rialles de dos infants de cabells rossos que juguen a la porta.

A dins, es veu una taula modesta, coberta amb unes blanques estovalles. Al cap de la mateixa seu una velleta de testa argentada i a través de les arrugues que marquen aquella faç venerable, coneixem a la senyora Francisca d'abans. Costat per costat seuen en Josep i l'Agneta.

Els dos esposos són felissos. Al callu d'aquella llar honrada, els seus cors han après a estimar-se més que abans encare, i les seves ànimes foses en una sola, fan via pel camí de la vida esperançada, al veurer lo planer i formós que s'els presenta.

Ella s'ha convertit en la més dolça de les esposos i la més santa de les mares. Ell, acostumat a mirar-la, i a llegir dins dels seus ulls la grandesa de les seves virtuts, la troba més formosa que abans encare. De la cicatriu, aquella senyal despiadada que va marcar-li el rostre, ni s'en recorda, per ella, un jorn va aconseguir l'amor de la dona que avui és la seva companya; quantes i quantes voltes l'ha beneïda, i amb quin amor quantes vegades l'ha besada.

FIDEL CORBELL

SOLITUT

A la meua Josephina

No tinc cor de tant plorar
tinc l'ànima adolorida
i sento que dins de mi
se me'n va fugint la vida.
L'únic trosset que'm quedava
sense nafra del cor meu,
ahir, la terra deixava
corferit pel teu menyspreu.
Soc dolent... i fins vull ser-ne
doncs ja re'm lliga amb el món
sols conservaré perenne
el dolç record del teu nom.
I quan jo ja sigui mort
sols et demano una cosa,
que conservis amorosa
dins de ton pit mon record.

FRANCESC MORAGAS

Obra nova

FONTINYÓ

LEMA: Llibre auster.

Al bon amic, l'erudit i galan
poeta, Joan Mercader i Vives.

Llibre d'or esclat de vida!
naixes dintre'l Maig florit,
com una rosa exquisida
qu'el ric verger ha nodrit.

T'hi assembles pel perfum
que llances al fullejar-te,
i'ls teus fulls tots plens de llum
donen ganes de besar-te.

Es l'idea amorosida
la que a tu t'ha congriat,
la d'una ànima florida
qui no li repugna'l fat.

I ets d'amor pluja molt pia,
qu'en holocauste a l'esprít
t'hi endinses, fent ta via,
amb un goig indefinit...

I aquest amor, dins la lluita,
el ser conscient servarà,
amb l'anhel de qu'és la fruita
que podrà cullir demà.

Fruïta molt gemada i forta,
sava de tota una ment,
oh qui'n tinguéssis tota una horta
per gaudir perennalment!

I't perduraran els dies
d'aquest viurer rutilant,
occint moltes melangies,
qu'és ta missió exuberant!

I si dintre ta vellesa
veuen al món nous companys,
que sens tenir ta grandesa
es befan dels teus afanyes,
els respons amb ardidesa:
Qui pogués teni'ls meus anys!

JOAN PORTA I ESTANY

Dintre'l bosc hi ha un fontinyó
que l'aigua clara hi abunda,
dintre'l bosc i molt profunda
deix sentir-se sa cançó.

Cançó dolça i regalada
com aixamples el meu pit!
és la teva suau vibrada,
el record d'una tonada
que mon cor deixà ferit.

Tonada bella i florida
d'un amor mai oblidat,
d'un amor qu'era ma vida
per sa gràcia i sa bondat;
i que'l cel ha fet fugida
com un àngel venerat.

Fontinyó bon fontinyó,
no parís mai ta cançó.
Cançó bella d'un amor,
que sols m'en queda'l record!

IVO PONS I VERDASÈS

*
* *

Encar la servo aquella flor vermella que me
[has dat
encar la guardo com tresor dins una capsa
[xica;
mancada de perfum i de color ja no té esclat,
mes ella d'un viu record dels dos és tota rica.

Perçò la servo tant aquella flor vermella,
que enclou, sincera, d'una promesa la pe-
[nyora
i sab el bes suau d'uns llavis de donzella
i em parla de l'amor ardent que als dos ar-
[bora.

P. PUJOL CASADEMONT.

Sé d'uns ulls...

Els ulls de la dona amada
espill diu que són del cor
ont hi queda reflectada
dolsament, la seva amor.

Sé d'uns ulls, que'l seu esguard
paraules d'amor entranyen
i fingint molt estimar,
miren, prometen i... enganyen.

M. CANIGÓ

claror del fanal els molesta i amb les parpe-
lles mig closes va caminant...

Ja ha passat la llum, llur ombra va difu-
mant-se dins la fosca, gairebé no's distingeix,
s'atura, altre ombra s'apropa a ella, resten
parats uns moments, pocs molt pocs, solza-
ment degueren creuar-se breus mots, s'ajun-
ten, aplegats ja, reprenen el camí perdent-se
en l'obscuritat del carrer.

Un silenci magestuós, imponent, per res
pertorbat embolcallava el mal il·luminat ca-
rrer... la vella campana de la veïna església
torna altre volta deixar sentir sa metàlica
veu.

LLUIS BOTA I VILLÀ

NOCTURN

Un silenci magestuós, imponent, per res
pertorbat embolcallava el mal il·luminat ca-
rrer.

Del cloquer de la veïna església en van de-
vallant pausadament dotze sonores batalla-
des. Es mitja nit.

Confosament arriba junt a nosaltres, el
brugit de la llunyana urbs, curulla de llum i
vianants. Aquí junt a la cantonada es divisa
un fanal qual tènua claror assenyala una mi-
ser taverna, segura cova encubridora de furs
i crims.

Trencant la solitud del carrer avança una
ombra; acompassadament fa sa via devers
la llum; de l'ombra va destacant-sen una
sil·lueta. Es una dona.

Passa ja dessota el fanal, sa faç il·lumi-
nada totalment se'ns mostra prou coneguda,
el seu esguard profusament arrugat cobert
de pastes i pintures, voltat de degotalls d'in-
domables cabells que algú jorn foren ne-
gres, avui grisencs, gairebé platejats, ens és
prou conegut, no l'hiabiem ovirat mai, mes la
coneguerem tot seguit.

Encar serva runes d'una formosor llunya-
na, avui respira llur esguard, una formo-
sor apagada, aquells negres ulls que anys
enrera en brillantor avergonyien als mira-
llets qu'en les clares nits d'estiu llueixen
per l'espai, ara resten apagats, l'esmortuida

Nit d'amor

Nit de bruna galania,
nit d'ensomni, nit d'amor,
nit d'eterna poesia,
que m'és grat el teu record.

Tú em recordes, nit plaenta,
tot un somni sense fi;
una nit de joia ardenta
i uns ulls blaus de serafi.

Tú em recordes la mirada
i'l perfum ultra plaent
de la meua enamorada;
del meu únic pensament.

I em recordes, nit galana,
uns cabells trenats, com d'or,
uns llavis color de grana
i un parlà qu'és un tresor.

I em recordes, nit formosa,
tot un somni d'il·lusions,
Tú em recordes a l'hermosa
qu'ha teixit mes devacions.

Oh nit clara, il·luminada
per els raigs del blanc argent,
fes que servi a ma estimada
sempre més mon pensament!

MANUEL VALLDEPERAS

Joventut i vida

A Josep Jordana.

El meu cor em truca amb violència i a pesar meu em sento emocionat.

Hem arribat ja davant la portalada del gran casal de la vida. Truquem fort i entrarem serens.

Dins la vida hi veurém grans novetats i si tenim el cor un xic petit, i l'intel·ligència aturrida i la voluntat flaqueja hi tindrem grans trastorns abans de la mort. Dins d'aqueix casal hi tenim la felicitat o la dissort.

Dies, hi veurém un cel transparent i blau, i uns altres dies hi veurém un cel fosc de plom. No ens hi il·lusionem mai i no ens hi entristim mai; sense ser optimistes mirém sempre endavant, endavant ont hi camina l'esperança.

No ens donguem mai per satisfets; no volem ésser nosaltres qui ens amotllem a la existència, sino fem hue sigui l'existència qui s'enmotlli a nosaltres.

Volguem viure a pesar de tots els mals oratges; a pesar de que el nostre cor sagní, no suïcidem mai els nostres ideals, perquè suïcidat-se és massa covard o massa dramàtic.

La vida és amarga, molt amarga, però a nosaltres ens toca l'endolcir-la.

No ens fíem mai dels homes amb qui tindrem de viure i treballar; però no ens deixem emportar tampoc de l'amor a la soletat, puig aquesta és una plaga que fa moltes víctimes.

Tenim de lluitar, tenim de viure; hem arribat ja a la porta de la vida i del treball, la primavera és aquí, els camps són ja verds, el treball i la victòria ens esperen. Aprofitem la nostra joventut si volem viure la vida.

A. CASTELLÀ

Llegiu el número 17 de CATALUNYA LITERARIA. Publicarà un discurs patriòtic del celebrat literat En Manuel Rocamora.

RECLAM

La cadernera canta,
la cadernera riu,
saltant enjogassada,
tombant son cap joliu;
i a dintre de la gàvia
refila un cant festiu.
La cadernera canta,
la cadernera riu.

Sos cants, a l'ocellada
li diu: Veniu, veniu,
la casa està abrindada
d'un amorós caliu:
veniu quan neix l'aubada,
veniu quan neix l'istiu;
mon amo, té estimada,
sa casa és un gran niu.
... La cadernera canta,
la cadernera riu...

JOAQUIM SEGURA LAMICH

MADRIGAL

Vegi's vostres ulls, senyora,
dirigi son dolç esguard,
vers l'onejà qu'enamora,
vers l'onejà de la mar.

I m'apar qu'he vist en ella
vostre rostre reflectat.
i m'apar que n'és més bella
perque vos l'havau mirat.

I m'apar que les onades
s'empenyien per besà
on hi deixaren les petjades
els vostres peus al passà.

I m'apar qu'oi que os deia
bramant càntics d'amor
i m'apar que vos somreia
com no somriu el meu cor.

SALVADOR NAVARRO

Pensaments

—La calda pesarosa de l'estiu fa avarà a la terra qui atrau al fruit madur dels arbres.

—Es més bella l'enyorança que'l record, car la primera és un conjunt del segon i del desitj de revindre dolçament moments passats.

—Un front ample, clar i alabastrí atrau ósculs de pau, amor i benhaurança.

—Tal com s'esfumen les escumejantes ones en l'arenosa platja, s'esfumen les il·lusions en el pensament de l'home.

—L'encís ocult d'una mirada atrau al cor enamorat.

—El parrupeig de les colomes és com el plor de l'ànima encogida.

—El bes és el segell dels llavis, car evoca en contemplar l'objecte besat, dolça recordança.

—Cada estel·la del cel blau té una flor en l'ampla terra, car la terra és el mirall del cel.

R. BLASI I RABASSA

L'amada del poeta

L'amada del poeta té's ulls blaus,
és vincladissa com una palmera
i't blat de Juny li llú en la cabellera
sedosa com la ploma de les aus.

L'amada del poeta viu l'anhel
qu'en ell és tot enginïa i bogeria.
Son cos és una den de poesia;
son llavi és ple de gracies i del mel.

I te la ma llengera i amatent
i als ulls tothora una mirada pia
i al llavi el mot qu'allunya el sofriment,

per si l'amat en lluita defallia
i en ella veia l'enyorat repòs
e li calia recollir sos plòs.

ALBERT GALIMANY

Correspondència

M. Valldeperas.—Avui ho publicuem.

Josep Soy.—Vostè si vol ho farà millor.

A. Chinchilla.—Anirà.

Segura.—En publicuem un, l'altre és fluixet.

Llobet Grau.—Anirà.

Millet.—Mirarém de complanrel.

R. Magre.—Anirà.

Ivo Pons.—En publicuem un, l'altre aurà aviat.

Ferràn Cañameras.—Està bè prò és massa descarnat, envii altre cosa.

B. Cardona.—Mirarém de complaurel.

J. Mir.—Anirà.

P. Vives.—Anirà.

J. Pujol.—No'ns agrada.

Antoni Codina.—Arreglat, pot anar.

Publicacions rebudes

Butlletins de les entitats.—Orfeó de Sans.
—Orfeó Núria.—Centre de Dependents.—
Grop «Audí».—Ateneu de Tàrraga.

Revistes.—«Sava Nova» (Rubi).—«Llevor».
—«Montanyes Regalades» (Roselló).—«El
Imán».—«L'Eco d'Igualada».—«L'Horitzó».—
«Endevant» (Rubi).—«Esport i Cultura» (Igualada).
—«Inteligència i Voluntat».—«Nostre
Catalunya».—«Amfora» (Molins de Rei).—
«Revista Médica».—«Revista de Exportación».—«El Comercio».

Preus de subscripció: BARCELONA: Trimestre Ptes. 1'25 — FORA: Ptes. 1'50

GOMES, CEL' LULOIDE, HULES
JOSEP NOGUÉS -- Portaferriça, 15
ARTICLES DE FUTBOL BARATISSIMS

LLEGIU

Antologia d'Autors Catalans

d'Antoni Ollé Bertrán

que publica CATALUNYA LITERARIA

POESIES PER

Manuel Folc i Torres — Lluís Bertrán — Joaquim Ainé Rabell
Joan Draper — Ramón Torres i Rosell

EN PREPARACIÓ

Manuel Rocamora — Ventura Gasol — Ignasi Iglesias
Àngel Guimerà — Ferrán Agulló — Remei Morlius
Àl·fons Masseras — Josep Burgas — Ramón Surinyac Sentfies
i tots els millors poetes de Catalunya

LLEGIU-LA CATALANS!!

Casa exclusiva
en Genres de punt

PREUS DE FÀBRICA

PERE OLLÉ

Cardenal Casañas, 4

(Pla de la Boqueria)

BARCELONA

ELECTRICITAT EN GENERAL

Bombètes, planxes, pots i tota mena
de materials i aparells tant per a
us domèstic com per a instal·lacions

R. BRUGUERA

Primcesa, 18

BARCELONA